

Αριθμός Αποφάσεως.....97/2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

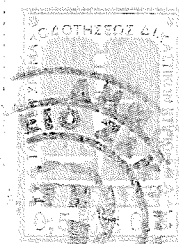
Αποτελούμενο από τη Δικαστή Παναγιώτα-Ειρήνη Σίδερη, Πρόεδρο Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 18-5-2015, με τη σύμπραξη της Γραμματέως Μαύρας Λέκκα, για να δικάσει την υπόθεση στην οποία διάδικοι είναι:

ΑΙΤΟΥΣΕΣ-ΥΠΕΡ ΩΝ ΟΙ ΠΡΟΣΘΕΤΕΣ

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ: 1. Ιερά Μητρόπολη Ζακύνθου και Στροφάδων, Ν.Π.Δ.Δ, που εδρεύει στη Ζάκυνθο, νομίμως εκπροσωπούμενη, απ' τον Μητροπολίτη Ζακύνθου, Διονύσιο, (κατά κόσμον Δημήτριο Σιφναίο). 2. Ιερά Μονή Αγίου Γεωργίου των Κρημνών, Ν.Π.Δ.Δ, που εδρεύει στη Ζάκυνθο, εκπροσωπούμενης, δυνάμει ειδικής πληρεξουσιότητας, απ' τον Μητροπολίτη Ζακύνθου, Διονύσιο, οι οποίες εκπροσωπήθηκαν από τους πληρεξούσιους Δικηγόρους τους Διονύσιο Γκούσκο και Ιωάννη Παπαδάτο.

ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΕΣ: 1) Ν.Π.Δ.Δ με την επωνυμία «Δήμος Ζακύνθου», που εδρεύει στην Ζάκυνθο και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο Δικηγόρο του Ιωάννη Κολοκοτσά, 2) Ν.Π.Δ.Δ με την επωνυμία «Περιφέρεια Ιονίων Νήσων», που εδρεύει στην Κέρκυρα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο Δικηγόρο του Σπυρίδωνα Κοτσώνη και 3) Όλγα Γιατρά του Χαραλάμπους, Κάρδαρης Ευστάθιος του Παύλου, Στουφή Αλεξάνδρα του Ιωάννη, Τσουκαλάς Σπυρίδων του Διονυσίου, Τσουκαλάς Νικόλαος του Ανδρέα, Γιατράς Ιωάννης του

Γερασίμου, Θεοδόσης Γεράσιμος του Στυλιανού, Μποζίκης Ανδρέας του Παναγιώτη, Κάρδαρης Παύλος του Ιωάννη, Ξένος Στέφανος του Χαράλάμπους, Κάρδαρης Αναστάσιος του Παύλου, Κουνέλη Γεωργία & Αντωνία του Ιωάννη, Τσουκαλά Ελευθερία του Χαράλάμπους, Τσουκαλάς Νικόλαος του Δημητρίου, Τσουκαλάς Λαυρέντιος του Σπυρίδωνα, Τσουκαλάς – Κοσίρης Σπύρος του Διονυσίου, Κάρδαρης Νικόλαος του Παναγιώτη, Κάρδαρης Νικόλαος του Αντωνίου, Ξένος Χαράλαμπος του Δημητρίου, Μποζίκης Δημήτριος του Κωνσταντίνου, Θεοδόσης Ιωάννης του Διονυσίου, Καμπιώτης Ιωάννης & Σωτήρης του Διονυσίου, Καμπιώτη Αντωνία του Αναστασίου και Τσουκαλάς –Κινινος του Ιωάννη, άπαντες κάτοικοι Ζακύνθου, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου Δικηγόρου τους Παναγιώτη Γκούσκου.

ΚΑΘ'ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ – ΚΑΘ' ΗΣ ΟΙ ΠΡΟΣΘΕΤΕΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ:

Ανώνυμη εταιρεία «PIMANA (ΠΙΜΑΝΑ) ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΚΙΝΗΤΩΝ» (real estate), με έδρα την Αθήνα, οδός Ευτυχίδου, αρ. 45, νομίμως εκπροσωπούμενη, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια Δικηγόρο της Ειρήνη Τσιάντη.

ΚΥΡΙΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΝΤΕΣ: α) Ευστάθιος Τσουκαλάς του Διονυσίου και β) Γεώργιος Τσουκαλάς του Διονυσίου, κάτοικοι Ζακύνθου, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο Δικηγόρο τους Φώτιο Λεπίδα.

Οι αιτούσες με την από 6-4-2015 αίτησή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό κατάθεσης 72/2015, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο της 20-4-2015, κατόπιν δε αναβολής, για τη δικάσιμο που

αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο έκθεμα, ζητούν όσα διαλαμβάνονται σε αυτή.

Εκφωνήθηκαν οι υποθέσεις από το έκθεμα και κατά τη σειρά εγγραφής τους σε αυτό και παραστάθηκαν οι διάδικοι όπως αναφέρεται πιο πάνω.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Ι. Σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 8 παρ. 8 Κωδ. (7-39), ν. 9 παρ. 1 πανδ. (50-4), ν. 2 παρ. 20, πανδ. (41-4), ν. 6 πρ. πανδ. (44-3), ν. 76 παρ. 1, πανδ. (18-1) και 7 παρ. 3 πανδ. (23-3) του Βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, με τις οποίες κρίνεται η απόκτηση του δικαιώματος κυριότητας πριν από την εισαγωγή του Αστικού Κώδικα, κατ' άρθρο 51 ΕισΝΑΚ, μπορούσε να αποκτηθεί η κυριότητα με έκτακτη χρησικτησία, μετά από άσκηση νομής με καλή πίστη και διάνοια κυρίου για χρονικό διάστημα μιας συνεχούς τριακονταετίας, με τη δυνατότητα αυτού, ο οποίος χρησιδέσποζε, να συνυπολογίζει στο χρόνο της νομής του και εκείνον του δικαιοπαρόχου του, εφόσον είχε γίνει με νόμιμο τρόπο καθολικός ή ειδικός διάδοχος αυτού. Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων με εκείνες των άρθρων 18 και 21 του ν.δ/τος της 21.6/1.0.7.1837 "περί διακρίσεως δημοσίων κτημάτων", προκύπτει ότι η έκτακτη χρησικτησία χωρεί, με τις προϋποθέσεις που προεκτέθηκαν και σε δημόσια κτήματα, εφόσον όμως, η τριακονταετής νομή αυτών είχε συμπληρωθεί έως τις

11.9.1915. Τούτο συνάγεται από τις διατάξεις του ν. ΔΞΗ/1912 και των διαταγμάτων "περί δικαιοστασίου" που εκδόθηκαν με βάση αυτόν και του αρθ. 21 ν. δ/τος της 22.4/16.5.1926 "περί διοικητικής αποβολής από των κτημάτων της Αεροπορικής Αμύνης", με τις οποίες ανεστάλη κάθε παραγραφή ή δικαστική προθεσμία σε αστικές διαφορές και απαγορεύθηκε οποιαδήποτε παραγραφή των δικαιωμάτων του Δημοσίου στα κτήματά του και συνεπώς και η χρησικτησία τρίτων σ' αυτά (Ολ. ΑΠ 75/1987 ΑΠ 178/200). Εξάλλου από τις διατάξεις του ν.8 παρ. 1 Κωδ. (7.39), 2 παρ. 1 Βασ. (50.14), νεαρ. 111 και νεαρ. 131 κεφ. 6, που εφαρμόζονται σύμφωνα με το άρθρο 51 Εισ, Ν.ΑΚ σαφώς προκύπτει ότι εκείνος που επί τεσσαρακονταετία νεμήθηκε με καλή πίστη ακίνητο που ανήκει κατά κυριότητα σε Ιερά Μονή γίνεται κύριος αυτού και μπορεί να το διεκδικήσει κατά παντός κατόχου και έχει κατά της Μονής ένσταση παραγραφής (ΑΠ 1041/1977, ΤΝΠ, Nomos).

II. Περαιτέρω, επί των ακινήτων κτημάτων των Ιερών Μονών (και επί εκείνων του Δημοσίου και της Αεροπορικής Αμύνης), σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 21 του ν.δ. 22/4-16.5.1926 "περί διοικητικής αποβολής από των κτημάτων του Δημοσίου της Α/Α κλπ." τα εμπράγματα δικαιώματα αυτών δεν υπόκεινται σε καμία στο μέλλον παραγραφή, η δε αρξαμένη ουδεμία κέκτηται συνέπεια αν μέχρι της δημοσιεύσεως του δ/τος δεν συνεπληρώθη ο κατά τους ισχύοντες νόμους χρόνος παραγραφής. Από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων σαφώς προκύπτει ότι για την απόκτηση κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία επί ακινήτου που ανήκει σε Ιερά Μονή και για την παραγραφή της εμπράγματης αξίωσης της Μονής επί ακινήτου αυτής απαιτείται τεσσαρακονταετής νομή που να έχει συμπληρωθεί όμως το βραδύτερο μέχρι 11.9.1915 (ΑΠ 815/2009, ΑΠ 1041/1977).

III.Ειδικότερα, οι προϋποθέσεις συνδρομής της χρησικτησίας (ακριβέστερα: αποσβεστικής παραγραφής) επί των εκκλησιαστικών ακινήτων κατά το προϊσχύσαν του Αστικού Κώδικα βυζαντινορωμαϊκό δίκαιο, ορίζονταν από την ιουστινιάνεια Νεαρά 111, κεφάλαιο 1 (έτους 541). Σύμφωνα με τις διατάξεις της, οι οποίες όριζαν ότι: «...κελεύομεν, ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ὑποθέσεων ἅς πρὸ τούτου ἢ τῶν τριάκοντα ἐνιαυτῶν ἀπεκίνει παραγραφὴ, νῦν ταῖς σεπταῖς ἐκκλησίαις καὶ μοναστηρίοις καὶ ξενῶσιν, ἔτι γε μὴν καὶ ὀρφανοτροφείοις καὶ βρεφοκομείοις καὶ πτωχείοις ἢ τῶν τεσσαράκοντα ἐνιαυτῶν ἐπέκτασις ἐπαγέσθω... καὶ γὰρ ὡς εἴρηται ἐν μόναις ταῖς ὑποθέσεσιν τῶν σεπτῶν τόπων τὰ θεῖα συναλλάγματα τῶ μνημονευθέντι προνομίῳ τῶν μ' ἐνιαυτῶν βουλόμεθα ἐναπολαύειν...» (βλ. Βασιλικά 5.2.14 (16), τα εμπράγματα δικαιώματα των «σεπτῶν τόπων» (ὅπως μονῶν, ναῶν καὶ ευαγῶν ιδρυμάτων) ἐπὶ των ακινήτων τους παραγράφονταν μόνο μετὰ την πάροδο 40 ἐτῶν. Ὁμοια ρύθμιση περιείχε καὶ το κεφάλαιο 6 της μεταγενέστερης (έτους 545) Νεαρᾶς 131 καὶ στην οποία ορίζονταν ὅτι: «Ἐντὶ δὲ τῶν χρονίων παραγραφῶν τῶν δέκα καὶ εἴκοσι καὶ τριάκοντα ἐνιαυτῶν ταῖς ἀγίαις ἐκκλησίαις καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν σεβασμίοις τόποις μόνην τὴν τῶν τεσσαράκοντα ἐνιαυτῶν παραγραφὴν ἀντιτίθεσθαι προστάττομεν· τούτου αὐτοῦ φυλαττομένου καὶ ἐν τῇ ἀπαιτήσει τῶν ληγάτων καὶ τῶν κληρονομιῶν τῶν εἰς εὐσεβεῖς αἰτίας καταλελειμμένων» (Βασιλικά 5.3.7.).

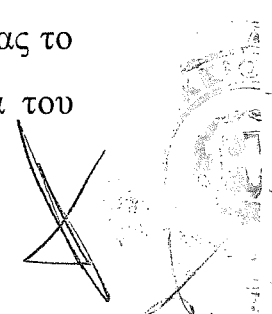
Ὅπως λοιπὸν καθίσταται προφανές, το βυζαντινορωμαϊκό δίκαιο προέβλεπε μεν τὴν χρησικτησία ἐπὶ των εκκλησιαστικῶν ακινήτων, μόνον ὅμως στην ἑκτακτὴ μορφή της, δηλαδή αὐτὴν της τεσσαρακονταετοῦς κτητικῆς παραγραφῆς.

Περαιτέρω, σύμφωνα με τὴν διάταξη του ἀρθρ. 51 ΕισΝΑΚ, που ὀρίζει ὅτι ἡ ἀπόκτηση κυριότητος ἢ ἄλλου εμπράγματος δικαιώματος

πριν από την εισαγωγή του Αστικού Κώδικα (23 Φεβρουαρίου 1946) κρίνεται κατά το δίκαιο που ίσχυε όταν έγιναν τα πραγματικά γεγονότα για την απόκτησή τους, διατηρήθηκαν σε ισχύ, μεταξύ άλλων, και οι πιο πάνω ρυθμίσεις του βυζαντινορωμαϊκού δικαίου και σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 64 και 65 Α.Κ., έχει παγίως νομολογηθεί ότι μέχρι την εισαγωγή του Α.Κ. (δηλαδή μέχρι τις 23 Φεβρουαρίου 1946) ήταν ανεπίδεκτα τακτικής ειδικώς χρησικτησίας τα ακίνητα τόσο των Μονών, όσο και των «Εκκλησιών-Ευαγών Ιδρυμάτων», στα οποία βεβαίως ανήκαν και οι Ναοί κάθε κατηγορίας.

Η έναρξη όμως της εφαρμογής των ρυθμίσεων του Αστικού Κώδικα είχε, μεταξύ άλλων, ως αποτέλεσμα και την καθιέρωση της δυνατότητας οποιουδήποτε τρίτου να αποκτήσει κυριότητα, με τη συνδρομή των προϋποθέσεων (ή προσόντων) της τακτικής χρησικτησίας (άρθρ. 1041 επ. Α.Κ.), επί οποιουδήποτε εκκλησιαστικού ακινήτου, πλην των μοναστηριακών.

Ειδικότερα και όσον αφορά τα μοναστηριακά ακίνητα, με το άρθρο 21 του Ν.Δ της 22-4/16-5-1926 «Περί διοικητικής αποβολής από των κτημάτων της Αεροπορικής Αμύνης, περί απαγορεύσεως λήψεως προσωρινών μέτρων κατά του Δημοσίου και της Αεροπορικής Αμύνης» ορίστηκε ότι: *«Τα επί ακινήτων κτημάτων δικαιώματα του Δημοσίου, της Αεροπορικής Αμύνης και των Ιερών Μονών, εις ουδεμίαν υπόκεινται εις το μέλλον παραγραφήν, η δε αρξαμένη παραγραφή ουδεμίαν νόμιμον συνέπειαν κέκτηται, αν μέχρι της δημοσιεύσεως του παρόντος δεν συνεπληρώθη η τριακονταετής παραγραφή κατά τους ισχύοντας νόμους».* Με τον τρόπο αυτόν επεκτάθηκε νομοθετικά για πρώτη φορά και στα ακίνητα των μονών της ελληνικής επικράτειας το καθεστώς αυξημένης προστασίας που απολάμβαναν τα ακίνητα του

Δημοσίου, προκειμένου αυτά να καθίστανται απρόσβλητα από τους εκάστοτε επικαλούμενους χρησικτησία σε βάρος τους.

Εφαρμόζοντας η νομολογία το άρθρ. 21 του Ν.Δ. της 22-4/16-5-1926, σε συνδυασμό με τις προαναφερθείσες ρυθμίσεις του βυζαντινορωμαϊκού δικαίου, δέχεται, κατά πάγιο μέχρι σήμερα τρόπο, ότι είναι δυνατή η από μέρους τρίτων κτήση κυριότητας επί μοναστηριακών ακινήτων, μόνον εφόσον αυτοί αποδεικνύουν την άσκηση πράξεων νομής σε τέτοια ακίνητα για περίοδο 40 ετών, χρονικό διάστημα συμπληρωμένο το αργότερο μέχρι τις 12 Σεπτεμβρίου 1915. Μετά την ημερομηνία αυτή, οι μονές θεωρούνται ότι έχουν αδιαλείπτως νομή επί των ακινήτων τους (πλασματική νομή), ανεξάρτητα από οποιαδήποτε τυχόν αφαίρεση της νομής τους εκ μέρους τρίτων ή την επικρατούσα πραγματική κατάσταση σ' αυτήν. (βλ. Κωνσταντίνος Παπαγεωργίου Χρησικτησία και Εκκλησιαστική Ακίνητη Περιουσία, Θεσσαλικές Εκδόσεις, β' έκδοση, 2008).

Επιπροσθέτως, η, κατά τα ανωτέρω, επί σαράντα συναπτά έτη άσκηση της νομής, θα έπρεπε να γίνεται με καλή πίστη (bona fides), η δε έννοια της καλής πίστης κατά, το προισχύσαν του ΑΚ, δικαίου, ήταν ευρύτερη από αυτή της ΑΚ 1042 και απαιτούσε «άδολη» και «ειλικρινή» πεποίθηση του νομέα, ότι με την κτήση της νομής δεν προσέβαλε κατ' ουσία το δικαίωμα του κυρίου (βλ. Απ. Γεωργιάδης, Εμπράγματο Δίκαιο, β' έκδοση, 2010, σελ. 560).

Εκτός από τις ανωτέρω ρυθμίσεις, επιδιώκοντας ο νομοθέτης την πληρέστερη προστασία των δημοσίων κτημάτων από την αυθαίρετη κατάληψή τους, προέβη στην έκδοση του Α.Ν. 1539 της 24/29 Δεκεμβρίου 1938 «Περί προστασίας των δημοσίων κτημάτων», ο οποίος όρισε:

- με το άρθρ. 4 αυτού ότι:

«1. Τα επί των ακινήτων κτημάτων δικαιώματα του Δημοσίου εις ουδεμίαν υπόκεινται εις το μέλλον παραγραφήν.

2. Παραγραφή δικαιώματος του Δημοσίου επί ακινήτου κτήματος αρξαμένη προ της ισχύος του παρόντος νόμου ουδεμίαν νόμιμον συνέπειαν έχει αν αύτη δεν συνεπληρώθη μέχρι τούδε κατά τους προϊσχύσαντας νόμους».

Τον ίδιο σκοπό προστασίας της μοναστηριακής ακίνητης περιουσίας εξυπηρέτησαν και μεταγενέστερα νομοθετήματα, όπως:

- Το άρθρ. 17 § 3 του Ν.Δ. 3432/1955 «Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως της περί Ο.Δ.Ε.Π. νομοθεσίας κλπ.», που επέκτεινε στα ακίνητα των μονών, αλλά και της εν γένει εκκλησιαστικής περιουσίας που διαχειριζόταν ο Ο.Δ.Ε.Π., την εφαρμογή του άρθρου 6 § 3 του Ν. 4944/1930 «Περί Ταμείου του Εθνικού Στόλου», κατά το οποίο το εν λόγω Ταμείο θεωρείται ότι έχει αδιαλείπτως τη νομή των ακινήτων κτημάτων από την κτήση της κυριότητας επ' αυτών, ανεξάρτητα από κάθε αφαίρεση της νομής τους από τρίτο.

- Το άρθρ. 58 § 2 του Ν.Δ. 86/1969 «Δασικός Κώδιξ», κατά το οποίο: *«Ουδείς δύναται να αποκτήση δικαίωμα νομής δι' εκχερσώσεως, υλοτομίας, σποράς ή οιασδήποτε άλλης πράξεως επί δημοσίων, δημοτικών, κοινοτικών, μοναστηριακών ή ανηκόντων εις ιδρύματα εν γένει δασών, αναδασωτέων εκτάσεων, χορτολιβαδικών εδαφών και μερικώς δασοσκεπών εκτάσεων ή μερικώς δασοσκεπών λιβαδίων».*

Η εφαρμογή των προπαρατεθεισών διατάξεων του Α.Ν. 1539/1938 επεκτάθηκε στην περιουσία όλων των ακινήτων των εκκλησιαστικών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (συνεπώς και των μονών) της Εκκλησίας της Ελλάδος, δυνάμει του άρθρ. 62 § 2 Ν.

590/1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου της Εκκλησίας της Ελλάδος», που όρισε ότι: «*Αι διατάξεις των άρθρων 4 και 23 του Α.Ν. 1539/1938 "περί προστασίας των Δημοσίων Κτημάτων", ως ούτος μεταγενεστέρως ετροποποιήθη και συνεπληρώθη, έχουν ανάλογον εφαρμογήν και επί των κτημάτων των ανηγόντων εις τα εν άρθρω 1 παρ. 4 του παρόντος, αναφερόμενα Νομικά Πρόσωπα*».

IV. Επιπρόσθετα και αναφορικά με το εύρος εφαρμογής των νομοθετικών διατάξεων με τις οποίες τα ακίνητα των μονών καθίστανται, υπό τις ανωτέρω προϋποθέσεις, ανεπίδεκτα έκτακτης χρησικτησίας, από τη γενική, σαφή και χωρίς διακρίσεις αναφορά του άρθρ. 21 του Ν.Δ. της 22-4/16-5-1926 στα «*επί ακινήτων κτημάτων δικαιώματα ... των Ιερών Μονών*», καθίσταται πρόδηλο ότι η εφαρμογή της εν λόγω διατάξεως εκτείνεται στην ακίνητη περιουσία κάθε μονής ή μοναστικού καθιδρύματος της ελληνικής επικράτειας. Τούτο, άλλωστε, προκύπτει και από τη ratio της πιο πάνω ρυθμίσεως, αφού σκοπός του νομοθέτη ήταν να προστατεύσει από καταπατήσεις το σύνολο της μοναστηριακής περιουσίας της ελληνικής επικράτειας, ενώ από πουθενά δεν συνάγεται ότι ο νομοθέτης θέλησε να εξαιρέσει από την πιο πάνω προστασία ορισμένης κατηγορίας μονές, ούτε βεβαίως είχε λόγο να προβεί σε οποιαδήποτε τέτοια εξαίρεση.

Για τους ανωτέρω λόγους, ανεπίδεκτα έκτακτης χρησικτησίας έχουν πλέον καταστεί, μετά τις 12 Σεπτεμβρίου 1915, τα ακίνητα που ανήκουν σε οποιαδήποτε νομίμως συνεστημένη μονή της ελληνικής επικράτειας, ανεξαρτήτως της νομικής μορφής της (βλ. Κωνσταντίνος Παπαγεωργίου, οπ. ανωτ. με περαιτέρω παραπομπές στη θεωρία και τη νομολογία).

V. Ακολούθως, στη νήσο της Ζακύνθου, μετά την κατάληψή της το έτος 1386 από την Ενετική Δημοκρατία, εφαρμόστηκε η ενετική

αστική νομοθεσία, η οποία αποτελείτο από θέσμια ("Statuta"), τα οποία, έχοντας ως περιεχόμενο τοπικά έθιμα και κανόνες-θεσμούς του ρωμαϊκού δικαίου, κατά το έτος 1729, συμπεριελήφθησαν στην εκδοθείσα το χρόνο εκείνο νομοθετική συλλογή. Στους, κατά τα ανωτέρω, κανόνες-θεσμούς, ανήκε και η επί των Ναών *Πατρωνεία* ή *πατρωνικόν δικαίωμα*, η οποία ήταν θεσμός του Κανονικού Δικαίου των Λατίνων και τον οποίο οι Ενετοί εφήρμοσαν και επί των Ιερών Ιδρυμάτων του Ορθοδόξου Δόγματος, στα Επτάνησα. Ειδικότερα: Κατά το εν λόγω Κανονικό Δίκαιο, *Πατρωνικό Δικαίωμα* ήταν «το σύνολο των προνομίων, άτινα μετά τινών επιβαρύνσεων παρεχωρούντο υπό της Εκκλησιαστικής Αρχής προς τούς ανεγείροντας Ναόν, Ναϊσκον (*Cappella*), ή άλλο τι "Ιερόν ίδρυμα του Λατινικού δόγματος, ως επίσης και προς τούς προβάλλοντας δικαίωμα επί τούτων.» Τα προνόμια του πάτρωνος ήσαν, τόσο ηθικά, όσο και υλικά. Τα μεν ηθικά συνίσταντο στο προνόμιο τής διακεκριμένης θέσεως στον Ναό, στο προβάδισμα στις λιτανείες, ενώ τα υλικά συνίσταντο στην παραχώρηση Εκκλησιαστικού ευεργετήματος (*beneficiura*), το οποίο, κατά το Κανονικό δίκαιο, ήταν το δικαίωμα τού εισπράττειν τις προσόδους των Εκκλησιαστικών κτημάτων. Από τον ανωτέρω ορισμό προκύπτει, αφενός τα υπό *Πατρωνεία* Ιερά Ιδρύματα εκέκτηντο ιδίαν περιουσία και αφετέρου ότι το *Πατρωνικόν δικαίωμα* επιβάρυνε τον πάτρωνα και με υποχρεώσεις, όπως της κατά τούς ισχύοντες Εκκλησιαστικούς Κανόνες διοικήσεως του Ναού, τής συντηρήσεως τούτου και τής καλής διαχειρίσεως τής περιουσίας του. Περαιτέρω, η *Πατρωνία δημοσίου δικαίου* επί Ιερού Ιδρύματος (Μονής), ήταν τιμητική παραχώρηση υπό της Ενετικής Κυβερνήσεως, γενομένη κατά τό πλείστον σε Ιερωμένους. Επίσης, τέτοιες Πατρωνίες *δημοσίου δικαίου*

παραχωρούνταν από την ενετική Κυβέρνηση και σε άτομα μη Ιερωμένα, αλλά παράσχοντα μεγάλες υπηρεσίες στο Κράτος, μετά του δικαιώματος, όπως, πλην των ηθικών προνομίων, να απολαμβάνουν εφ' όρου ζωής και τα, μετά την αφαίρεσίν παντός εξόδου, περισσεύματα των προσόδων τής ακινήτου περιουσίας του ιδρύματος. Ἡ τελευταία αυτή παραχώρηση εκκαλείτο και *Ἐκκλησιαστικόν Τιμάριον*. Ἡ Διοίκηση κάθε νήσου επέβλεπε, είτε αμέσως, είτε εμμέσως, την ευσυνείδητη διαχείριση των περιουσιών των υπό *Πατρωνία* Ναών, δηλαδή, οι μεν πάτρωνες των υπό *Πατρωνία Ιδιωτικού δικαίου* Ναών όφειλαν να διαχειρίζονται την περιουσία τούτων, υπό την επιτήρηση δύο Επιτρόπων, τους οποίους ανά εξαετία διόριζε ή τοπική Διοίκηση, οι δε πάτρωνες των υπό *Πατρωνία δημοσίου δικαίου* Ναών, εδικαιούντο να διαχειρίζονται αυτοί οι ίδιοι την περιουσία τούτων, οφείλοντάς, όμως, να υποβάλλουν κάθε έτος λογοδοσία προς την τοπική Διοίκηση, η οποία ήλεγχε αυτήν (λογοδοσία) δια ειδικού υπαλλήλου. Ὁ πάτρων, έστω και αν ανήγειρε τον Ναόν εκ ιδίων δαπανών και προικοδοτούσε αυτόν δια ακινήτων κτημάτων, ουδέν δικαίωμα κυριότητας αποκτούσε, ούτε επί του Ναού, ούτε επί τής περιουσίας του, ως αφιερωμένης «εις το ηθικόν πρόσωπο τούτου». Τέλος, το *Πατρωνικόν Δικαίωμα δημοσίου δικαίου*, περιήρχετο αίτια θανάτου στους *άρρηνες κατιόντες* τού αρχικού πάτρωνος και αποσβένητο διά του θανάτου και του τελευταίου άρρηνος απογόνου του. Στην περίπτωση αυτή ο Ναός με όλη την περιουσία του, περιέρχονταν στο Δημόσιο, το οποίο μπορούσε να παραχωρήσει τούτο εις έτερον Ιερωμένο ή μη πρόσωπο (βλ. Κωνσταντίνος ΜΑΧΑΙΡΑΣ, ΝΑΟΙ και ΜΟΝΑΙ ΛΕΥΚΑΔΟΣ, Βιβλιοθήκη Ιστορικών Μελετών 227, Αθήνα 1957).

VI. Από τα οριζόμενα στις διατάξεις του άρθρου 336 αρ. 1 ΚΠολΔ, όπου αναφέρεται ότι πραγματικά γεγονότα τα οποία είναι τόσο πασίγνωστα, ώστε να μην υπάρχει εύλογη αμφιβολία ότι είναι αληθινά, λαμβάνονται αυτεπαγγέλτως υπόψη χωρίς απόδειξη, προκύπτει ότι πασίδηλα είναι γεγονότα τόσο γνωστά μεταξύ των ανθρώπων με γενική μόρφωση, ή γεγονότα η γνώση περί των οποίων είναι ευχερώς προσβάσιμη σε αυτούς, ώστε να μην καταλίπεται αμφιβολία για την αληθείά τους. Πασίδηλα μπορεί να είναι ιστορικά γεγονότα, κλιματολογικά γεγονότα, γεωγραφικά θέματα κλπ (βλ. Κεραμεύς-Κονδύλης-Νίκας Ερμ ΚΠολΔ, άρθρο 336, όπου και περαιτέρω παραπομπές στη θεωρεία και τη νομολογία).

VII. Από τις διατάξεις των άρθρων 731 και 732 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι, το Δικαστήριο δικαιούται να διατάξει ως ασφαλιστικό μέτρο την ενέργεια, παράλειψη ή ανοχή ορισμένης πράξης από εκείνον κατά του οποίου στρέφεται η αίτηση, καθώς και κάθε μέτρο που κατά τις περιστάσεις είναι κατά την κρίση του πρόσφορο για την εξασφάλιση ή διατήρηση του δικαιώματος ή τη ρύθμιση της κατάστασης. Από τις πιο πάνω ρυθμίσεις προκύπτει ότι για την λήψη ασφαλιστικών μέτρων κατά τα άρθρα 731 και 732 ΚΠολΔ, πρέπει να συντρέχουν οι εξής προϋποθέσεις: 1. Βάσιμη πρόβλεψη ύπαρξης δικαιώματος/αξίωσης και 2. συμπεριφορά του καθ' ου τέτοια, ώστε να υπάρχει βάσιμος φόβος ότι κινδυνεύει το εν λόγω δικαίωμα/αξίωση (βλ. ΜΠΘ 8788/93 Αρμ.1994.325), δηλαδή να συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 682 ΚΠολΔ και 688 ΚΠολΔ, ήτοι ο επικείμενος κίνδυνος που πρέπει ν' αποτραπεί, ή επείγουσα περίπτωση. Ειδικότερα Ως επείγουσα περίπτωση νοείται εκείνη, η οποία χρήζει άμεσης ρύθμισης με δικαστική παρέμβαση ως εκ της

ταχείας απόλαυσης του ασφαλιστέου ουσιαστικού δικαιώματος εκ μέρους δικαιούχου, προκειμένου να αποτραπεί, λόγω της βραδύτητας επίλυσης της διαφοράς με τη τακτική διαγνωστική δίκη, ουσιώδης και αναπότρεπτος κίνδυνος. Ζητώντας επομένως ο νόμος επικείμενο κίνδυνο ή επείγουσα περίπτωση, εννοεί προδήλως την ύπαρξη ασυνήθιστης ανάγκης έκτακτης δικαστικής προστασίας του διαδίκου, που να δικαιολογείται από τη συνδρομή παρόντων πραγματικών περιστατικών συγκεκριμένου κινδύνου ματαιώσεως της απαιτήσεως ή επείγουσας περίπτωσης της παρούσας στιγμής. Η ύπαρξη ή μη επείγουσας περίπτωσης ή επικείμενου κινδύνου απόκειται στην κρίση του αρμοδίου δικαστηρίου, που σχηματίζεται βάσει πιθανολόγησης (βλ. Π.Πρ.ΑΘ. 3353/2009, όπου παραπομπές, δημοσίευση Νόμος). Αν οι προϋποθέσεις αυτές δεν υπάρχουν ή δεν πιθανολογούνται δεν δικαιολογείται η λήψη ασφαλιστικών μέτρων, καθόσον αυτά αποτελούν εξαίρεση του κανόνα κατά τον οποίο τα εξαναγκαστικά μέτρα κατά της περιουσίας ή του προσώπου λαμβάνονται μόνο μετά την οριστική και τελεσίδικη διάγνωση της απαιτήσεως και με τις εγγυήσεις και διατυπώσεις της τακτικής διαδικασίας. (Μπέης, ΠολΔικ 682 παρ. 4 και 5, σελ 9 και 32, Κ.Κεραμέως-Κ. Πολυζωγόπουλου: Τα ασφαλιστικά μέτρα στο Ελληνικό Αστικό δικονομικό δίκαιο, Εθνική εισήγηση στο 8^ο παγκόσμιο συνέδριο ΠολΔικον. Στην Ουτρέχτη 1987 στον Τόμο, Η δραστηριότητα της δικαιοσύνης, Ιη εκδ. του ΙΔΜΕ Τόμος 8 σελ 261 παρ. 34.2, Βερβεσού: Ουσιώδη δικονομικά ζητήματα της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων σελ. 536-537 και σημ. 28, Τζίφρα ΕΕΝ 36.585, ΜΠΧαλκ. 686/91 Δ. 23.262).

Στην προκειμένη περίπτωση, οι αιτούσες με την κρινόμενη αίτησή τους, κατ' εκτίμηση του περιεχομένου της από το Δικαστήριο, εκθέτουν ότι η δεύτερη εξ αυτών, υπαγόμενη εκκλησιαστικώς και

διοικητικώς στην α΄ αιτούσα, απέκτησε με πρωτότυπο και παράγωγο τρόπο δασικές και αγροτικές εκτάσεις εντός των διοικητικών ορίων της τέως Κοινότητας Βολιμών, επί των οποίων, συνεχώς και αδιαλείπτως από τον 16^ο αιώνα, ασκεί διαρκώς καλόπιστη, αδιατάρακτη και διαχρονική νέμηση όλων των εκτάσεών της. Ότι η ιδιοκτησία της δεύτερης αιτούσας, έχει καταγραφεί στους τηρούμενους από το έτος 1535 Κώδικες της Μονής και ότι ουδέποτε έως τη σήμερον από οιονδήποτε έχει αμφισβητηθεί. Ότι τον Μάϊο του έτους 2014 και δυνάμει του με αριθμό 23943/2014 συμβολαίου της Συμβολαιογράφου Αθηνών Νικολέττας Γυφτοπούλου-Ψύχα, νομίμως μεταγραφέντος στα οικεία βιβλία του Υποθηκοφυλακείου Ζακύνθου, μεταβιβάστηκε στην καθ΄ ης η αίτηση ένεκα αγοράς, έκταση συνολικής επιφανείας 14.387 στρεμμάτων, κατά το μείζον τμήμα της δασική, ευρισκόμενη στην Δυτική πλευρά της Ζακύνθου, όπως αυτή λεπτομερώς απεικονίζεται στην τοπογραφική μελέτη ακινήτου του Αγρονόμου Τοπογράφου Μηχανικού Γεωργίου Βασιλάκη και η οποία αφορά αποτελεί την περιουσία της Ιεράς Μονής Αναφωνητριάς Ζακύνθου. Ότι το ανωτέρω συμβόλαιο αγοραπωλησίας τυγχάνει άκυρο, για τους λεπτομερώς αναφερόμενους και αναλυτικά εκτιθέμενους στην υπό κρίση αίτηση, λόγους και κυρίως, διότι αφενός ούτε ο δικαιοπάροχος της καθ΄ ης, ούτε και οι δικαιοπάροχοι αυτού, απέκτησαν κυριότητα επί του πωληθέντος ούτε εκ τίτλου, ούτε κατά πρότυπο τρόπο, πλην ενός τμήματος εκτάσεως 79 συνολικά στρεμμάτων, τα οποία κατείχε ως αγροτικά η δικαιοπάροχός του και αφετέρου διότι, στην ανωτέρω πωληθείσα έκταση, περιλαμβάνεται και τμήμα 3.400 στρεμμάτων, όπως αυτό λεπτομερώς περιγράφεται στο τοπογραφικό διάγραμμα του Τοπογράφου Μηχανικού Α. Λαγοδήμου, που ανήκει στην δεύτερη αιτούσα Ι.Μ Αγίου Γεωργίου Κρημνών και εντός του οποίου ευρίσκεται, μεταξύ άλλων και η παλαιά Μονή του

(Handwritten signatures)

Αγίου Γεωργίου των Κρημνών, κηρυχθείσα ήδη μεταβυζαντινό μνημείο. Περαιτέρω οι αιτούσες εκθέτουν ότι, η καθ'ης αγοράστρια εταιρεία, είναι εταιρεία real estate, ήτοι εταιρεία που κατά προορισμό ασχολείται με την εμπορία και μεταπώληση ακινήτων, καθώς και ότι είναι άγνωστοι οι επενδυτές που ενδιαφέρονται για τη αξιοποίηση της πωληθείσας έκτασης και ως εκ τούτου υφίσταται άμεσος κίνδυνος και επείγουσα περίπτωση να ληφθεί το αιτούμενο ασφαλιστικό μέτρο, προκειμένου να διασφαλιστεί η διατήρηση του πωληθέντος στην σημερινή του μορφή. Με βάση το ανωτέρω ιστορικό, οι αιτούσες ζητούν να διαταχθεί ως ασφαλιστικό μέτρο, η απαγόρευση να επιφέρει η καθ'ης οιαδήποτε νομική και πραγματική μεταβολή επί της εκτάσεως που αναφέρεται στο με αριθμό 23943/2014 συμβόλαιο της Συμβολαιογράφου Αθηνών Ν. Γυφτοπούλου-Ψύχα, καθώς και να καταδικαστεί η καθ'ης στην δικαστική τους δαπάνη.

Η αίτηση αυτή είναι ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις συνδυασμένες διατάξεις που διαλαμβάνονται στη μείζονα σκέψη στην αρχή της παρούσας απόφασης, ως και σε εκείνες των άρθρων 174, 175, 1033, 1054 ΑΚ, 51 ΕισΝΑΚ, 731, 732 και 176 του ΚΠολΔικ, απορριπτομένου ως αβάσιμου του περί αοριστίας ισχυρισμού της καθ'ης, και εισάγεται παραδεκτά ενώπιον του παρόντος, καθ' ύλην και κατά τόπον αρμοδίου, Δικαστηρίου (άρθρα 25 παρ. 2 και 31 παρ. 1 του ΚΠολΔικ), προς εκδίκαση κατά την προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 682 επ. ΚΠολΔικ). Επομένως, πρέπει να ερευνηθεί ως προς την κατ'ουσίαν βασιμότητά της.

Κατά την προφορική συζήτηση της αιτήσεως στο ακροατήριο, πριν από την κατ'ουσίαν έρευνα της υπόθεσης, ασκήθηκε από τον Δήμο Ζακύνθου, την Περιφέρεια Ιονίων Νήσων και τους 1) Όλα

Γιατρά του Χαραλάμπους 2) Κάρδαρης Ευστάθιος του Παύλου 3) Στουφή Αλεξάνδρα του Ιωάννη 4) Τσουκαλάς Σπυρίδων του Διονυσίου 5) Τσουκαλάς Νικόλαος του Ανδρέα 6) Γιατράς Ιωάννης του Γερασίμου 7) Θεοδόσης Γεράσιμος του Στυλιανού 8) Μποζίκης Ανδρέας του Παναγιώτη 9) Κάρδαρης Παύλος του Ιωάννη 10) Ξένος Στέφανος του Χαραλάμπους 11) Κάρδαρης Αναστάσιος του Παύλου 12) Κουνέλη Γεωργία & Αντωνία του Ιωάννη 13) Τσουκαλά Ελευθερία του Χαραλάμπους 14) Τσουκαλάς Νικόλαος του Δημητρίου 15) Τσουκαλάς Λαυρέντιος του Σπυρίδωνα 16) Τσουκαλάς – Κοτσίρης Σπύρος του Διονυσίου 17) Κάρδαρης Νικόλαος του Παναγιώτη 18) Κάρδαρης Νικόλαος του Αντωνίου 19) Ξένος Χαραλάμπος του Δημητρίου 20) Μποζίκης Δημήτριος του Κωνσταντίνου 21) Θεοδόσης Ιωάννης του Διονυσίου 22) Καμπιώτης Ιωάννης & Σωτήρης του Διονυσίου 23) Καμπιώτη Αντωνία του Αναστασίου 24) Τσουκαλάς – Κινινος του Ιωάννη., παραδεκτά κατ' εφαρμογή της διατάξεως της παρ. 6 του άρθρου 686 του ΚΠολΔικ, με προφορική δήλωσή τους, διά μέσου των εκπροσωπούντων αυτών, πληρεξουσίων δικηγόρων τους, η οποία καταχωρήθηκε στα πρακτικά, πρόσθετη υπέρ των αιτουσών παρέμβαση, με επίκληση ως εννόμου συμφέροντός τους, κατ' εκτίμηση των προβληθέντων προφορικά ισχυρισμών τους, όπως τους ανέπτυξαν στα έγγραφα σημειώματα που κατέθεσαν. Περαιτέρω, επίσης κατά την προφορική συζήτηση της αιτήσεως στο ακροατήριο, πριν από την κατ' ουσίαν έρευνα της υπόθεσης, ασκήθηκε από τους α) Ευστάθιο Τσουκαλά του Διονυσίου και β) Γεώργιο Τσουκαλά του Διονυσίου, παραδεκτά κατ' εφαρμογή της διατάξεως της παρ. 6 του άρθρου 686 του ΚΠολΔικ, με προφορική δήλωσή τους, διά μέσου του εκπροσωπούντος αυτών, πληρεξουσίου δικηγόρου τους, η οποία καταχωρήθηκε στα πρακτικά, κύρια παρέμβαση, με επίκληση ως εννόμου συμφέροντός τους, κατ'

X

X

εκτίμηση των προβληθέντων προφορικά ισχυρισμών τους. Οι ανωτέρω κύρια και πρόσθετες παρεμβάσεις είναι ορισμένες και νόμιμες και πρέπει να ερευνηθούν ως προς την κατ' ουσίαν βασιμότητά τους, συνεκδικαζόμενες με την κύρια αίτηση, λόγω της πρόδηλης μεταξύ τους συνάφειας (άρθρο 31 παρ. 1 και 3 του ΚΠολΔικ, αναλογικά εφαρμοζομένου).

Από την ένορκη κατάθεση των μαρτύρων των διαδίκων στο ακροατήριο, καθώς και από το σύνολο των εγγράφων που οι διάδικοι νομότυπα προσκομίζουν και επικαλούνται, συμπεριλαμβανομένων και των ενόρκων βεβαιώσεων, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά :

Με το με αριθμό 23943/7-5-2014 συμβόλαιο αγοραπωλησίας ακινήτου της συμβολαιογράφου Αθηνών Νικολέττας ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΟΥ-ΨΥΧΑ, νομίμως μεταγραμμένου στα οικεία βιβλία του Υποθηκοφυλακείου Ζακύνθου, μεταβιβάστηκε, αιτία πωλήσεως, έκταση 14.387 στρεμμάτων, όπως αυτή (έκταση) λεπτομερώς απεικονίζεται στην τοπογραφική μελέτη ακινήτου του Αγρονόμου Τοπογράφου Μηχανικού Γεωργίου Βασιλάκη. Στο ανωτέρω συμβόλαιο, ως πωλητής εμφανίζεται ο Γεώργιος Χάρος του Νικολάου και της Ρόζας και ως αγοράστρια η καθ' ης η αίτηση, ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «ΡΙΜΑΝΑ (ΠΙΜΑΝΑ) ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΚΙΝΗΤΩΝ».

Περαιτέρω, στο ανωτέρω συμβόλαιο αγοραπωλησίας, αναφέρεται ότι ο δικαιοπάροχος της καθ' ης και πωλητής Γ. Χάρος, προσκόμισε ως τίτλους ιδιοκτησίας, μεταξύ άλλων, το από 25-9-1783 διάταγμα της Ενετικής Πολιτείας, καθώς και την με αριθμό 488/11010/1878 πράξη του Εφετείου Πατρών.

Ειδικότερα, με το από 25-9-1783 διάταγμα της Ενετικής Πολιτείας το οποίο εκδόθηκε από το Δουκικό Παλάτι, παραχωρήθηκε

στον Στυλιανό Φλαμπουριάρη, το δημόσιο πατρωνικό δικαίωμα επί της χηρεύσασας ηγουμενίας της Μονής Θεοτόκου της Αναφωνητρίας Ζακύνθου. Τούτο, πιθανολογείται σαφώς, από το ίδιο το περιεχόμενο του διατάγματος, το οποίο προσκομίστηκε σε μετάφραση από την καθ' ης η αίτηση. Συγκεκριμένα, στο ανωτέρω διάταγμα αναφέρεται ρητώς, ότι ο τότε γενικός προνοητής Θαλάσσης Alojsio Foscari, κοινοποίησε προς το Συμβούλιο των Concultori in Jure, αιτήσεις «που κατατέθηκαν από πρόσωπα κοσμικά-λαϊκά και εκκλησιαστικά, που η κάθε μια (αίτηση) επιδιώκει με διάφορους τρόπους και σκοπούς να επιτύχει τη χηρεύσασα ηγουμενία της μονής Θεοτόκου της Αναφωνητρίας, δημόσιο πατρωνικό δικαίωμα, υπάρχον στην Ζάκυνθο...». Ακολούθως, στο ίδιο διάταγμα αναφέρεται ότι το ανωτέρω Συμβούλιο, έκρινε ως «πλέον κατάλληλη και συμφέρουσα για την διασφάλιση όλων των προαναφερθέντων θεμάτων», την αίτηση που κατατέθηκε από τον «..κόντε Στέλιο Φλαμπουριάρη, της αξίας οικογενείας της νήσου...», υπό τους σε αυτό αναφερόμενους όρους και προϋποθέσεις. Περαιτέρω, το συμβούλιο της Γερουσίας «...αναγνωρίζον ότι εκ τούτου δεν προκύπτει καμία αλλοίωση στην κατάσταση, στις συνθήκες και στο ισχύον σύστημα της μονής, για να παραμείνει εις το διηνεκές και στην παλαιά βάση, κρίνει συμφέρουσες και δέχεται τις αιτήσεις του προαναφερθέντος Κόντε Φλαμπουριάρη και συμφωνεί, σε ανταμοιβή της προσφερόμενης τιμής και διάκρισης, την οποία αυτός επικαλείται προς εύνοια και χάρη της οικογένειά του. Παραχωρείται λοιπόν, κατ' ακολουθία, στον κόντε και στο δικό του κατιόν αρσενικό γένος....., με τις ακόλουθες υποχρεώσεις, δηλαδή ότι η παρούσα παραχώρηση δεν δημιουργεί κανένα εμπόδιο σε εντολές που το συμβούλιο της Γερουσίας θεωρήσει σε οποιοδήποτε χρόνο να λάβει για δημόσιο όφελος, τόσο για τη συγκεκριμένη μονή, όσο και για όποιο άλλο δημόσιο πατρωνικό δικαίωμα αυτού του τόπου...».

Από τα ανωτέρω αναγραφόμενα στο Διάταγμα της Ενετικής Πολιτείας, το οποίο ο δικαιопάροχος της καθ'ης επικαλέστηκε ως τον βασικό τίτλο επί του οποίου εδράζεται η κυριότητά του, πιθανολογείται ότι στο απώτατο δικαιопάροχο του πωλητή, Στυλιανό Φλαμπουριάρη, παραχωρήθηκε επί της Ιεράς Μονής Θεοτόκου Αναφωνητριάς δημόσιο πατρωνικό δικαίωμα (jus patronatum publicum), το οποίο είχε την έννοια, το περιεχόμενο, τις υποχρεώσεις και τους όρους, που αναλυτικά αναφέρονται στην υπό στοιχείο (V) νομική σκέψη της παρούσας. Το δημόσιο αυτό πατρωνικό δικαίωμα, δεν ήταν σε καμία περίπτωση δικαίωμα κυριότητας, αλλά τιμητικό δικαίωμα διαχείρισης και κάρπωσης της περιουσίας της Ι.Μ Θεοτόκου Αναφωνητριάς, ελευθέρως ανακλητό από την Ενετική Πολιτεία, υποκείμενο σε αυστηρούς όρους και προϋποθέσεις, μη δεκτικό μεταβίβασης δια οιασδήποτε αιτίας, ούτε εκποιήσεως ή κατασχέσεως αλλά μόνο, δυνάμενο να περιέλθει, αποκλειστικά σε άρρενα κατιόντα του πάτρωνος. Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι, ο Στυλιανός Φλαμπουριάρης, κατέλειπε άρρενα κατιόντα τον υιό του Νικόλαο Φλαμπουριάρη και αυτός τον υιό του Διονύσιο, ο οποίος είχε δύο (2) άρρενα τέκνα, τον Νικόλαο και τον Στυλιανό και ο οποίος (Διονύσιος), απεβίωσε την 1-9-1874.

Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι, ευθύς μετά τον θάνατο του Διονυσίου Φλαμπουριάρη, ο υιός του Στυλιανός, κατέλαβε την νομή της κατά τα ανωτέρω μοναστηριακής περιουσίας και ως εκ τούτου ο έτερος αδελφός Νικόλαος άσκησε την από 18-12-1874 αγωγή του κατά του Στυλιανού ενώπιον του Πρωτοδικείου Ζακύνθου, επί της οποίας εξεδόθη η με αριθμό 251/1875 απόφασή του, η οποία απέρριψε την ασκηθείσα αγωγή. Ακολούθως ο Νικόλαος Φλαμπουριάρης άσκησε έφεση ενώπιον του Εφετείου Πατρών, επί της οποίας εξεδόθη

η με αριθμό 488/11010/1878 πράξη του Εφετείου Πατρών. Στην ανωτέρω πράξη, αναφέρονται μεταξύ άλλων:

« Ο νυν εκκαλών δια της από 18/12/1874 αγωγής του... εξέθεσε ότι η Ενετική Κυβέρνησις δια Διατάγματος από 25 Σ/βριου 1783, έδωκε τιμαριωτικό τίτλω προς τον προπάτορά του... την Μονή Αναφωνητριάς.....ότι το τιμάριον τούτο όφειλε να περιέρχεται αιωνίως εις τους άρρενας αυτού κατιόντας, υπό τον αυτόν ίδιον τίτλω του τιμαρίου.....τα δε τιμαριωτικά κτήματα άλλα μεν παρ' αυτού (Διονυσίου Φλαμπουριάρη, πατέρα των διαδίκων) και των ανιόντων του παρانونώς προς τρίτους απηλλοτριώθησαν..... Ότι δυνάμει του μνησθέντος Διατάγματος και του από 36 Ν/βριου του Β' Κοινοβουλίου, ο ενάγων είναι ο κεκλημένος όπως λάβη αυτό, αποκλειομένου παντός επ' αυτού δικαιώματος του εναγομένου Στυλιανού... Να απαγορευθεί εις αυτόν (εεν. Στυλιανό) επί απειλή χρηματικής ποινής Δραχ. 1000 πάσα διατάρραξις ή ανάμιξις εις την κατοχήν των τούτων και παραλείψη ολόκληρον την κατοχή εις τον ενάγοντα διατασσομένης εν ανάγκη της βιαίας εξώσεως αυτού».

Επιπρόσθετα, στην ανωτέρω πράξη το Εφετείο Πατρών αναφέρει: «.... Το Δικαστήριο τούτο εξέδοτο την 227/9348/1876 απόφασίν του, υποχρεώσαν τον εκκαλούντα να αποδείξη ότι τα περι ων η αγωγή κτήματα ανήκουσι εις την Μονήν Αναφωνητριάς και αποτελούσι το παραχωρηθέν τιμάριον εις τον Στ. Φλαμπουριάρη..... απεδείχθη ότι τα εν τη αγωγή περιγραφόμενα κτήματα, είναι τα ανήκοντα στις την Μονή Αναφωνητριάς και αποτελούντα το επίδικον τιμάριον...».

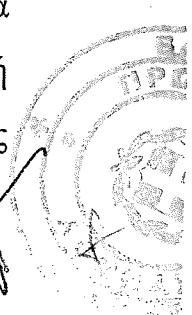
Εκ του ανωτέρω περιεχομένου της πράξεως του Εφετείου Πατρών, πιθανολογούνται τα ακόλουθα: α) Ο Νικόλαος Φλαμπουριάρης, δισέγγονος του αρχικώς τετιμημένου με το jus partonatum publicum Στυλιανού Φλαμπουριάρη, (4) μήνες μετά τον θάνατο του πατρός του

Διονυσίου Φλαμπουριάρη προσέφυγε στην Δικαιοσύνη, αιτούμενος να αναγνωρισθεί, όχι, ότι είναι κύριος της περιουσίας της Μονής, αλλά ότι είναι ο «κεκλημένος», ήτοι ο δικαιούχος να αναλάβει το δημόσιο πατρωνικό δικαίωμα επ' αυτής, έναντι του αδελφού του και έτερου άρρενος κατιόντος του Διονυσίου Φλαμπουριάρη, Στυλιανού, ο οποίος τον είχε αποβάλει από αυτή (νομή). Τούτο προκύπτει από το περιεχόμενο της επικαλούμενης στο επίδικο συμβόλαιο εφετειακής πράξεως, όπου ρητώς αναφέρεται το αίτημα του Νικολάου Φλαμπουριάρη (...είναι ο κεκλημενος όπως λάβη αυτό...Να απαγορευθεί εις αυτόν (εεν. Στυλιανό) επί απειλή χρηματικής ποινής Δραχ. 1000 πάσα διατάρραξις ή ανάμιξις εις την κατοχήν των τούτων και παραλείψη ολόκληρον την κατοχή εις τον ενάγοντα διατασσομένης εν ανάγκη της βιαίας εξώσεως αυτού). Επιπροσθέτως, προκύπτει και από το γεγονός ότι, ο ίδιος ο Νικόλαος, στην από 18-12-1874 αγωγή του ενώπιον του Πρωτοδικείου Ζακύνθου, χαρακτηρίζει παράνομες τις μεταβιβάσεις προς τρίτους που έγιναν από τους ανιόντες του, ακριβώς επειδή γνώριζε ότι το δημόσιο πατρωνικό δικαίωμα δεν ήταν δικαίωμα κυριότητας, βασική έκφανση του οποίου (δικαιώματος κυριότητας) είναι η δυνατότητα του κυρίου να μεταβιβάζει σε τρίτους, αλλά δικαίωμα απόλαυσης εφ' όρου ζωής των, μετά την αφαίρεσίν παντός εξόδου, περισσεύματος των προσόδων τής ακινήτου περιουσίας της Μονής, καθώς επίσης και από την παραδοχή του επί του δικογράφου της αγωγής ότι, ο τιμαριωτικός τίτλος περιέρχεται στους άρρενες κατιόντες. Ακολούθως, το Εφετείο Πατρών, έχον αναμφισβήτητα γνώση του νομικού καθεστώτος, των κανόνων δικαίου και των νομικών όρων έκανε δεκτή την έφεση του Νικολάου, αφενός αρχικά έταξε ως θέμα απόδειξης το εάν τα «περίων η αγωγή κτήματα ανήκουσι στην Μονή Αναφωνητριάς» και

αφετέρου χαρακτήρισε αυτά ως «τιμάριον, παραχωρηθέν εις τον Στ. Φλαμπουριάρη».

Από τα ανωτέρω αναφερόμενα, σαφώς πιθανολογείται ότι ο Νικόλαος Φλαμπουριάρης, γνώριζε πλήρως, ότι ήταν δικαιούχος δημοσίου πατρωνικού δικαιώματος και όχι κύριος της Ι. Μ Θεοτόκου Αναφωνητρίας και της περιουσίας της, καθώς και ότι η μεταβίβαση του ανωτέρω δικαιώματος, γίνονταν μόνο σε άρρενα κατιόντα. Η πιθανολόγηση της κατά τα ανωτέρω γνώσεως του Νικ. Φλαμπουριάρη, κρίνεται ουσιώδης σε σχέση με την σύνταξη από αυτόν, της από 6-1-1880 διαθήκης, θεωρημένης την 16-5-1883 από τον τότε Συμβολαιογράφο Ζακύνθου Ανδρέα Στρούζα, με την οποία όρισε ως «επικυριούχο εφ' όλων ανεξαιρέτως των κτημάτων μου, περιελθόντων μοι τιμαριωτικών τίτλω.." την σύζυγό του Πηγή Δακουρού και μετά τον θάνατό της, τον εκ πατρός αδελφό του Στυλιανό Φλαμπουριάρη (τον εφεσίσβλητο στην με αριθμό 488/11010/1878 πράξη του Εφετείου Πατρών), αφού, σύμφωνα με το περιεχόμενο της διαθήκης, αυτός απεβίωσε χωρίς άρρενα κατιόντα. Ακολούθως και μετά τον θάνατο του Νικολάου Φλαμπουριάρη, ο οποίος επήλθε μεταξύ της 6-1-1880 και του έτους 1910, η Πηγή Δακουρού μεταβίβασε την «επικαρπία» ως αναφέρεται στο επίδικο συμβόλαιο, στον Στυλιανό Φλαμπουριάρη, οποίος με την σειρά του απεβίωσε το έτος 1923.

Από όλα τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά, σε συνδυασμό και με τα αναφερόμενα στην μείζονα σκέψη της παρούσας, πιθανολογείται ότι ουδέποτε ο Νικόλαος Φλαμπουριάρης ή η Πηγή Δακουρού ή ο Στυλιανός Φλαμπουριάρης απέκτησαν την κυριότητα της περιουσίας της Ι.Μ Αναφωνητρίας Ζακύνθου, δια του μοναδικού τρόπου που μπορούσε αυτή (κυριότητα) να αποκτηθεί και δη δια συνεχούς και αδιάλειπτου νομής επί σαράντα συνεχή έτη με καλή πίστη. Τούτο δε διότι, από την 1-9-1874, οπότε απεβίωσε ο πατέρας

του Νικολάου Φλαμπουριάρη, έως την 15 Μαΐου 1878, οπότε εξεδόθη η επικαλούμενη στο επίδικο συμβόλαιο από τον Γ. Χάρο, απόφαση του Εφετείου Πατρών, ο Νικόλαος Φλαμπουριάρης δεν είχε την νομή της Ιεράς Μονής Θεοτόκου Αναφωνητριάς και της περιουσίας της και αφετέρου από την 15 Μαΐου 1878, οπότε και την απέκτησε (γενομένης δεκτής της εφέσεώς του), δεν την άσκησε με καλή πίστη, ήτι με «άδολη» και «ειλικρινή» πεποίθηση, ότι δεν προσέβαλε κατ' ουσία το δικαίωμα του κυρίου και εν προκειμένω της Ιεράς Μονής Αναφωνητριάς, αφού σύμφωνα με τα ανωτέρω γνώριζε ότι δεν ήταν κύριος αλλά, τετιμημένος με δημόσιο πατρωνικό δικαίωμα. Ακόμη όμως και εάν ήθελε πιθανολογηθεί ότι κατόπιν της εκδόσεως της ανωτέρω πράξης του Εφετείου Πατρών, ήτοι από 15-5-1878, ο Νικόλαος Φλαμπουριάρης, εσφαλμένα μεν, αλλά «άδολα» και «ειλικρινώς», θεώρησε ότι κατέστη κύριος και έτσι ήταν καλόπιστος νομέας, καθώς και ότι την ίδια δε καλή πίστη είχαν και Πηγή Δακουρού και ο Στυλιανός Φλαμπουριάρης, δεν συμπληρώθηκαν, έως την 11-9-1915, τα απαιτούμενα σύμφωνα με τα αναφερόμενα την ανωτέρω νομική σκέψη σαράντα (40) χρόνια, συνεχούς αδιάλειπτου και καλόπιστης νομής, αλλά μόνο τριάντα επτά (37) έτη. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να αναφερθεί ότι, δεδομένου πως στον χρόνο νομής, προσμετράται και ο χρόνος της νομής των δικαιοπαρόχων, πιθανολογήθηκε πως ο Στυλιανός Φλαμπουριάρης, άσκησε νομή επί του επιδικίου και από την 1-9-1874, οπότε απεβίωσε ο πατέρας του, έως την 15-5-1878, οπότε εκδόθηκε η πράξη του Εφετείου, πλην όμως πιθανολογήθηκε ότι δεν την άσκησε με «άδολη» και «ειλικρινή» πεποίθηση, ότι δεν προσέβαλε κατ' ουσία το δικαίωμα τρίτου, αφού εγνώριζε τις κατά τα ανωτέρω αξιώσεις του αδελφού του Νικολάου. Επιπροσθέτως, πιθανολογείται ότι, με τον θάνατο του Νικολάου Φλαμπουριάρη, ο οποίος επήλθε μεταξύ των ετών 1880-1910 και

ένενκα του γεγονότος ότι αυτός απεβίωσε άνευ άρρενος κατιόντος (ως προκύπτει από το κείμενο της διαθήκης του), απεσβέσθη το δημόσιο πατρωνικό δικαίωμα της οικογενείας Φλαμπουριάρη, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο (V) μείζονα σκέψη της παρούσας. Μετά την 12^η Σεπτεμβρίου 1915 δε, οιοσδήποτε πράξεις νομής έστω και με καλή πίστη επί της επίδικης εκτάσεως, από τους απογόνους της οικογένειας Φλαμπουριάρη, πιθανολογούνται άνευ εννόμου επιρροής, αφού κατά τα εκτεθέντα στην ανωτέρω νομική σκέψη, μετά τις 12 Σεπτεμβρίου 1915, τα ακίνητα που ανήκουν σε οποιαδήποτε νομίμως συνεστημένη μονή της ελληνικής επικράτειας, ανεξαρτήτως της νομικής μορφής της, έχουν πλέον καταστεί ανεπίδεκτα έκτακτης χρησικτησίας.

Τα ανωτέρω πιθανολογούνται και από το γεγονός ότι, ο ίδιος ο δικαιοπάροχος της καθ'ης Γ. Χάρος, με την με αριθμό 11496/13-12-1989 αποδοχή κληρονομίας της Συμβολαιογράφου Κρωπίας Όλγας Βενιζέλου, απεδέχθη την, επαχθείσα αιτία θανάτου σε αυτόν, κληρονομία της θείας του Σοφίας Αγγελακοπούλου, η οποία συνίσταται σε αγρόκτημα εκτάσεως 79 στρεμμάτων στην θέση Μονής Αναφωνητριάς Ζακύνθου, ενώ είκοσι πέντε (25) χρόνια μετά, με την με αριθμό 23903/17-3-2014 πράξη δήλωσης αποδοχής κληρονομίας, ο Γ. Χάρος εμφανίζεται να αποδέχεται και έτερο ακίνητο, το επίδικο, επίσης λόγω κληρονομίας της αυτής ως άνω αποβιωσάσης, χωρίς να πιθανολογείται ο λόγος για τον οποίο, προέβη στην εν λόγω αποδοχή 25 έτη μετά τον θάνατο της Σοφίας Αγγελακοπούλου και (41) ημέρες πριν την σύνταξη του επιδικού συμβολαίου αγοραπωλησίας

Περαιτέρω, από τα αυτά ως άνω αποδεικτικά μέσα, πιθανολογείται ότι περί το έτος 1928, συντάχθηκε από τον Νομογεωπόνο Ζακύνθου, η με αριθμό πρωτ. 43/14-5-1928 «μελέτη αγροκτήματος Αναφωνητριάς», κατόπιν της με αριθμό 168896ΜΕ

Διαταγής του Υπουργείου Γεωργίας. Στην ανωτέρω μελέτη, την οποία επικαλέστηκε και προσκόμισε ο δικαιούχος της καθ'ης Γ. Χάρος κατά την σύνταξη της με αριθμό 23903/17-3-2014 πράξης δήλωσης αποδοχής κληρονομίας, προς απόδειξη της επιφάνειας του ακινήτου (βλ. σελ. 5 της πράξεως), επισυνάπτεται «πρόχειρον σχεδιάγραμμα Αναφωνητριάς», σε κλίμακα 1:55.000, το οποίο απεικονίζει την έκταση που ανήκει στην Ιερά Μονή. Με βάση το πρόχειρο αυτό σχεδιάγραμμα και την σε αυτό αναφερομένη κλίμακα, πιθανολογείται ότι η έκταση της περιουσίας της Ι. Μ Θεοτόκου Αναφωνητριάς, ανέρχεται περίπου σε 3.800 στρέμματα και όχι σε 14.387,40 στρέμματα, ενώ από την σύγκριση του εν λόγω πρόχειρου σχεδιαγράμματος, με το απόσπασμα του Χάρτη Ζακύνθου εκδόσεως 1988 της Γεωγραφικής Υπηρεσίας Στρατού με κλίμακα 1:50.000, ο οποίος είναι ευχερώς προσβάσιμος μέσω διαδικτύου (άρθρο 336 αρ. 1 ΚΠολΔ), πιθανολογείται ότι η έκταση της περιουσίας της Ιεράς Μονής Αναφωνητριάς υπολείπεται κατά πολύ της πωληθείσας, οροθετείται δε, προς Βορρά με ρέμα υπό την ονομασία Στόμιο Ρέμα, πέρα του οποίου ευρίσκεται η ιδιοκτησία της β' αιτούσας. Εξάλλου, κατά βασική αρχή της επιστήμης της τοπογραφίας (336 ΚΠολΔ), ως επιφάνεια ενός γηπέδου (οικοπέδου, αγρού κλπ), νοείται η προσβολή του σχήματος αυτού στο επίπεδο του ορίζοντα. Κατά συνέπεια, ο υπολογισμός της εκτάσεως της περιουσίας της Ι.Μ Θεοτόκου Αναφωνητριάς από τον Νομογεωπόνο σε 15.000 στρέμματα, «λαμβανομένου υπόψη του αναγλύφου», πιθανολογείται λανθασμένος, ως αντίθετος με τις παραδοχές της επιστήμης. Αλλά και ο υπολογισμός της εκτάσεως σε 9.000 στρέμματα σε «οριζόντια προβολή», επίσης πιθανολογείται λανθασμένος, αφού έγινε «κατ' εκτίμηση ελευθέρα» και όχι βάσει συγκεκριμένων συντεταγμένων και μετρήσεων. Από τα ανωτέρω, σε συνδυασμό και με την αποτύπωση της τοπογραφικής

μελέτης ακινήτου του τοπογράφου μηχανικού Γ. Βασιλάκη, στην οποία απεικονίζεται η επίδικος πωληθείσα έκταση καθώς και του τοπογραφικού διαγράμματος του τοπογράφου μηχανικού Α. Λαγοδήμου, επίσης επί του Χάρτη Ζακύνθου εκδόσεως 1988 της Γεωγραφικής Υπηρεσίας Στρατού με κλίμακα 1:50.000, πιθανολογείται ότι, στο επίδικο πωληθέν ακίνητο περιλαμβάνεται και έκταση φερομένη ως ανήκουσα την δεύτερη αιτούσα ΙΜ Αγίου Γεωργίου Κρημνών, εκτάσεως περίπου 3.000 στρεμμάτων.

Περαιτέρω από τα αυτά ως άνω αποδεικτικά μέσα, πιθανολογήθηκε ότι η καθ'ης εταιρεία, είναι ανώνυμη εταιρεία real estate, ήτοι εταιρεία η οποία ως σκοπό και αντικείμενο της δραστηριότητάς της έχει την μεσολάβηση σε αγοραπωλησίες ακινήτων, καθώς και την αγορά καθ' εαυτή ακινήτων προς μεταπώλησή τους, είτε εν συνόλω είτε τμηματικά, καθώς και την εν γένει περαιτέρω αξιοποίησή τους. Με βάση τα ανωτέρω σε συνδυασμό και με τα διδάγματα της κοινής πείρας, ενόψει και του υψηλού τμήματος της αγοράς το οποίο σύμφωνα με την κατάθεση της μάρτυρος της καθ'ης στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου ανήλθε στο αναγραφόμενο στο συμβόλαιο ποσό των 9.000.000,00€, πιθανολογείται ότι, υπάρχει κίνδυνος να μεταπωληθεί η επίδικη έκταση, τόσο η ανήκουσα στην Ι.Μ Θεοτόκου Αναφωνητριάς όσο και η ανήκουσα στην δεύτερη αιτούσα, εν όλω ή εν μέρει σε τρίτους αγοραστές, καθώς και να αξιοποιηθεί περαιτέρω από την ίδια την καθ'ης.

Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να αναφερθεί το γεγονός ότι, καίτοι πιθανολογείται ότι δυνάμει του νόμου 1811/1988, η δεύτερη αιτούσα παραχώρησε συμβατικά στο Δημόσιο την αγροτολιβαδική και δασική περιουσία της, υπό τους αναφερόμενους στον ν. 1811/1988 όρους και

συμφωνίες, πλην όμως ο εν λόγω νόμος ουδέποτε εφαρμόστηκε, λόγω μη εκδόσεως των προβλεπόμενων σε αυτών εφαρμοστικών διαταγμάτων και ως εκ τούτου πιθανολογείται ότι η δεύτερη αιτούσα εξακολουθεί εν τοις πράγμασι να έχει την διαχείριση της περιουσίας της και ως εκ τούτου νομιμοποιείται ενεργητικά, να ζητήσει την προστασία της, ενόψει και του κατά τα ανωτέρω επικείμενου κινδύνου.

Κατόπιν των ανωτέρω και παρελκομένης της εξετάσεως των λοιπών ισχυρισμών των αιτουσών, πρέπει να γίνει δεκτή η υπό κρίση αίτηση και συνακόλουθα και οι, προφορικώς ασκηθείσες πρόσθετες παρεμβάσεις υπέρ αυτών και ως κατ' ουσία βάσιμες και να διαταχθεί το αιτούμενο ασφαλιστικό μέτρο.

Τέλος όσον αφορά την προφορικά ασκηθείσα κύρια παρέμβαση, αυτή ενόψει μη κατάθεσης σημειώματος και σχετικών εγγράφων, δεν πιθανολογήθηκε ως βάσιμη και πρέπει να απορριφθεί.

Τα δικαστικά έξοδα των αιτουσών και των προσθέτως παρεμβαινόντων, πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της καθ'ης η αίτηση λόγω της ήττας της κατά τα ειδικότερον οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας, ενώ δεν επιβάλλονται έξοδα σε βάρος των κυρίως παρεμβαινόντων, δεδομένου ότι δεν προέκυψε πως οι αιτούσες και η καθ'ης η αίτηση, υποβλήθηκαν σε έξοδα λόγω αυτών. (άρθρο 176 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει αντιμωλία των διαδίκων, την αίτηση και τις προφορικά ασκηθείσες πρόσθετες παρεμβάσεις και κύρια παρέμβαση.

Απορρίπτει την προφορικά ασκηθείσα κύρια παρέμβαση.

Δέχεται την αίτηση και τις πρόσθετες παρεμβάσεις.

Απαγορεύει στην Ανώνυμη Εταιρεία με την επωνυμία «PIMANA (ΠΙΜΑΝΑ) ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΚΙΝΗΤΩΝ» και τον δ.τ «PIMANA S.A», που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, να προβεί σε οποιαδήποτε νομική και πραγματική μεταβολή της πωληθείσας με το με αριθμό 23943/7-5-2014 συμβόλαιο αγοραπωλησίας ακινήτου της συμβολαιογράφου Αθηνών Νικολέττας ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΟΥ-ΨΥΧΑ, νομίμως μεταγγραμμένου στα οικεία βιβλία του Υποθηκοφυλακείου Ζακύνθου, εκτάσεως εκ 14.387 στρεμμάτων, όπως αυτή (έκταση) λεπτομερώς απεικονίζεται στην τοπογραφική μελέτη ακινήτου του Αγρονόμου Τοπογράφου Μηχανικού Γεωργίου Βασιλάκη.

Επιβάλλει σε βάρος της καθ'ης την δικαστική δαπάνη α) των αιτουσών εκ ποσού τριακοσίων σαράντα ευρώ (340,00€), β) της προσθέτως παρεμβαίνουσας Περιφέρειας Ιονίων Νήσων εκ ποσού τριακοσίων σαράντα τριών ευρώ (343,00€), του προσθέτως παρεμβαίνοντος Δήμου Ζακυνθίων εκ ποσού εκατόν δύο ευρώ (102,00€) και των λοιπών προσθέτως παρεμβαίνόντων εκ ποσού τριακοσίων σαράντα τριών ευρώ (343,00€).

Κρίθηκε αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Ζάκυνθο, στις 20 Ιουλίου 2015, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους και με την παρουσία της Γραμματέως Αικατερίνης Χαϊκάλη.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

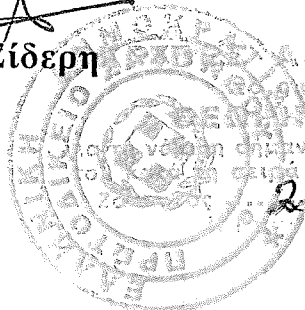

Παναγιώτα Ειρήνη Σίδερη

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Αικατερίνη Χαϊκάλη

20.7.2015
Αικατερίνη Χαϊκάλη